నిజం తెలుసుకోకు!

వసుంధర

సుధాకర్ రైల్లో ఉన్నాడన్న మాటే కానీ అతని మనసు ఎప్పుడో చేరవలసిన చోటు చేరుకుంది. చేరుకుని కళ్యాణిని పలకరిస్తోంది. యోగక్షేమాలడుగుతోంది. ఆప్యాయతను ధారగా కురిపిస్తోంది.

కళ్యాణి సుధాకర్‌కు ఒక్కగానొక్క చెల్లెలు. ఆ అన్నాచెల్లెళ్ళకు యింకెవ్వరూ లేరు. ఇద్దరూ ఒకరినొకరు గాఢంగా అభిమానించుకుంటున్నారు.

సుధాకర్ దూరప్రాంతాలలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. అతడు ప్రతి నెలా కళ్యాణి అవసరాలకు డబ్బు పంపిస్తూంటాడు. ఏడాదికొకసారి వెళ్ళి ఆమెను చూస్తూంటాడు.

ఇప్పుడు సుధాకర్ వయస్సు ఇరవై ఏడు సంవత్సరాలు. కళ్యాణి అతనికంటే ఎనిమిదేళ్ళు చిన్న.

ఏడు సంవత్సరాల క్రితం సుధాకర్ తండ్రి చనిపోయాడు. తల్లి కళ్యాణిని కన్న సంవత్సరానికే కన్ను

మూసింది. అందువల్ల చిన్నప్పట్నించీ సుధాకర్ కళ్యాణిని కంటికిరెప్పలా సాకాడు. ఆమె ఏడిస్తే అతని ప్రాణం విలవిల్లాడిపోతుంది. ఆమె నవ్వితే అతని మానస వనంలో పూలు వికసిస్తాయి. కళ్యాణికి చిన్న దెబ్బ తగిలినా, రవంత కష్టం కలిగినా అతడు సహించలేడు. అదో విచిత్రమైన అనుబంధం.

సుధాకర్ బియ్యే ప్యాసుకాగానే నార్తిండియాలో ఉద్యోగం రావడమూ, తండ్రి పోవడమూ ఒక్కసారే జరిగాయి. అప్పటికి కళ్యాణి వయసు పన్నెండేళ్ళు.

సుధాకర్ పెళ్ళి చేసేసుకుని కళ్యాణిని కూడా తీసుకుపోతే బాగుంటుందని కొందరు బంధువులు సూచించారు. కళ్యాణి ఓ యింటి దయ్యేదాకా పెళ్ళి చేసుకోవడం సుధాకర్‌కు యిష్టంలేదు. దూరప్రాంతంలో తన ఒక్కడితో ఉండడంవల్ల కళ్యాణికిబ్బంది అని అతను భావించాడు. అందుకే ఆ ఊళ్ళోని బంధువుల యింట ఆమెను వదిలిపెట్టాడు.

సుబ్బరామయ్యగారు దూరపు వరుసలో కళ్యాణికి పెదనాన్న అవుతాడు. ఆయనకు డబ్బయితే లేదుకానీ హృదయంనిండా మంచితనమే ఉంది. మంచితనం ఆయన్ని మరింత పేదవాణ్ణి చేస్తోంది కూడా.

సుబ్బరామయ్యగారేదో ఆఫీసులో చిన్న గుమాస్తాగా ఉంటున్నాడు. ఆయనకు ముగ్గురాడ పిల్లలు. మగపిల్లలు లేరు. ఆడపిల్లల పెళ్ళి గురించి ఆయనకు బెంగగా ఉంటుంది.

కానీ ఇటీవలే ఆయన ఆలోచనల్లోనూ, ఆర్థిక పరిస్థితిలోనూ కూడా మార్పువచ్చినట్లుంది. ఆఫీసులో లంచాలు పట్టడం మొదలుపెట్టాడో ఏమో, ప్రస్తుతం ఆయనకు

రోజులు బాగానే వెళ్ళిపోతున్నాయి. ఇటీవలే ఆయన మొదటికూతురు పెళ్ళి కూడా చేశాడు.

కళ్యాణి నిమిత్తం సుబ్బరామయ్యగారికి కొంత డబ్బు పంపిస్తూండేవాడు సుధాకర్. అదికాక వేరే కొంత కళ్యాణికి కూడా పంపిస్తూండేవాడు.

పదిహేనో యేట మెట్రిక్ ప్యాసయింది కళ్యాణి. ఆ తర్వాత ఒక సంవత్సరంపాటు టైపూ, షార్టుహేండూ నేర్చుకుని ఓ కంపెనీలో స్టెనోగ్రాఫర్ గా చేరింది.

పదిహేనేళ్ళకే పద్ధెనిమిదేళ్ళ పిల్లలా ఉండేది కళ్యాణి. ఆమెది పొడుగు, పొడుగుకు తగ్గ అవయవపుష్టి, అన్నిటినీ మించిన కనుముక్కు తీరు, ఆ తీరుకు సరిపడ శరీర ఛాయ—ఇవన్నీ కలిసి ఆమెను అందగత్తెల లిస్టులో చేర్చేశాయి. ఆ అందానికి కావలసిన ఇతర హంగులన్నీ కళ్యాణి సమకూర్చుకునేది. ఆమెను చూడగానే దివి నుంచి భువికి దిగివచ్చిన అప్సరస అని చాలామంది అనుకునేవారు.

తలచుకుంటే కళ్యాణి పెళ్ళి పెద్ద కష్టంకాదని సుబ్బరామయ్య, సుధాకర్ కు రాస్తూండేవాడు. అయితే చాలా పెద్ద సంబంధం చేయాలని సుధాకర్ ఆశయం. అందు కవసరమైన డబ్బు పోగు చేయడానికి అతను దూర ప్రాంతంలో రాత్రింబవళ్ళు కష్టపడుతున్నాడు. అతనివద్ద యిప్పుడు సుమారు పన్నెండు వేల రొక్కం ఉంది. అవసరమైతే అప్పుచేసి కొద్ది సంవత్సరాలలో తీర్చగల ఆదాయం ఉంది.

ఈ పర్యాయం కళ్యాణి పెళ్ళి కుదిర్చేయాలని సుధాకర్ అనుకుంటున్నాడు. చెల్లెల్ని పెళ్ళికూతురు ముస్తాబులో ఊహిస్తూంటే అతని మనసు చలించిపోతోంది.

మనసుకంటే ఆలస్యంగానే అయినప్పటికీ సుధాకర్ మనిషి కూడా ముత్తంమీద చేరవలసిన ఊరు చేరుకున్నాడు. స్టేషన్లోంచి బయట అడుగుపెట్టి ఓ రిక్షాలో కూర్చుని వెళ్ళవలసిన చోటు చెప్పాడు.

రిక్షా శరవేగంతో దూసుకుపోయి ఓ యింటిముందు ఆగింది. సుధాకర్ రిక్షాదిగి డబ్బులిచ్చి యింటివైపు తిరిగి నిరుత్సాహ పడిపోయాడు. ఇంటికి తాళంపెట్టి ఉంది.

సూట్ కేసు అరుగుమీద పెట్టి దిగాలుగా కూర్చున్నాడు సుధాకర్. తను వస్తున్నట్లు ముందుగానే ఇంటికి ఉత్తరం రాశాడు. అందరికీ తన రాకగురించి తెలిసే ఉండాలి.

అతనింకా ఏదో ఆలోచనల్లో ఉండగానే ఎదురింటి వాళ్ళబ్బాయి పరుగున వచ్చి — "నమస్కారమండీ! ఇదేనా రావడం—" అన్నాడు.

"అవునోయ్-యింటికి తాళంపెట్టి ఉంది..."

"తాళంచెవి నా దగ్గరుందండి. సుబ్బరామయ్యగారూళ్ళో లేరు. కళ్యాణి ఊళ్లోనే ఉంది. నిన్న సాయంత్రం మా యింట్లో ఈ తాళంచెవి ఇచ్చి వెళ్ళింది. సినిమాకు వెళుతున్నానని చెప్పింది. మళ్ళీ యింతవరకూ రాలేదు..." అన్నాడా అబ్బాయి.

సుధాకర్ తాళంచెవి అందుకుని—"ఎప్పుడూ యిలా జరుగుతూంటుందా?" అన్నాడు.

"లేదండి. కానీ యిలా తాళంచెవి యిచ్చి వెడుతూండడం యింట్లో అందరికీ మామూలే! పదిగంటలయ్యేసరికి ఉదయంపూట ఇంట్లో ఆడా, మగా ఎవ్వరూ ఉండరుకదండీ-అందుకని తాళంచెవి మా ఇంట్లో ఇచ్చి వెడుతూంటారు..." అన్నాడా అబ్బాయి.

ఆ విషయం సుధాకర్‌కూ తెలుసును. దొడ్డమ్మగారేమో కట్టుపనులు నేర్చుకుంటోంది. కళ్యాణి స్టెనో గ్రాఫర్. ఆడపిల్లలిద్దరూ సేల్సుగరల్సుగా ఏదో షాపులో పని చేస్తున్నారు. సుబ్బరామయ్యకు ఉద్యోగం.

"పెదనాన్నగారెన్నాళ్ళనుంచి ఊళ్ళో లేరు?"

"ఓ వారం రోజులవుతుందండి..."

ఉత్తరం తను ఆఫీసు అడ్రసుకి రాశాడు. సుబ్బరామయ్యగారూళ్ళో లేరు కాబట్టి ఆయనకీ విషయం తెలియదు. ఉత్తరం ఆయన ఆఫీసుకు రాశాడు కాబట్టి కళ్యాణికీ విషయం తెలిసి ఉండదు.

"అయితే కళ్యాణికి నేను వస్తున్నానని తెలిసుండదు..." గొణుక్కుంటున్నట్లుగా అన్నాడతను.

"తెలుసునండి. మీరీవేళ ఈ సమయంలో వస్తారని కళ్యాణి చెప్పింది. నిన్న తాళంచెవి యిచ్చేటప్పుడు ఈ విషయం చెప్పి-ఒకవేళ తను అంతవరకూ ఇంటికి రాలేని పక్షంలో మీకీ తాళంచెవి యివ్వమని తనే చెప్పింది" అన్నాడా అబ్బాయి.

'అంటే కళ్యాణికి ముందుగానే తెలుసునన్నమాట-తను ఎక్కువసేపు బయట వుండబోతున్నానని. అన్న యొస్తున్నాడని తెలిసీ ఆపులేని ఆ రాచకార్య మేమిటో' అనుకున్నాడు సుధాకర్. ఏది ఏమైనప్పటికీ అతను అసంతృప్తిగానే అక్కణ్ణించి కదిలి యింటి తాళం తీశాడు. ఇంకా అక్కడే నుంచున్న ఆ అబ్బాయికి థాంక్సు చెప్పి-సూట్ కేసుతో సహా యింట్లో ప్రవేశించాడు.

కళ్యాణిని చూడాలని సుధాకర్ మనసు తహతహలాడిపోతోందని సుధాకర్‌కు తెలుసు. అందుకే కళ్యాణి

ఎక్కడికి వెళ్ళిందో, ఏమయిందోనని అతను ఆదుర్దాపడు తున్నాడు.

ఆ యింట్లో కళ్యాణికి ఓ గది ప్రత్యేకించారు. తనకు తోచిన విధంగా కళ్యాణి ఆ గదిని అలంకరించుకుంటుంది. ఇతరు లెవ్వరూ ఆమె అనుమతి లేనిదే ఆ గదిలో ప్రవేశించకూడదు.

సుధాకర్ మనసులో ఒక కొంటె ఆలోచన వచ్చింది. అతను చెల్లెలికోసం ఒక మంచి బహుమతి తెచ్చాడు. ఆ బహుమతి ఒక అట్టపెట్టెలో ఉంది. ఆ పెట్టెమీద "చెల్లెలికి ప్రేమతో - అన్నయ్య సుధాకర్!" అని రాశాడు. ఆ బహుమతిని చెల్లెలి గదిలోవుంచి తను యింట్లోంచి బయటకు వెళ్ళిపోయి సాయంత్రం వరకూ రాకూడదు. కళ్యాణివచ్చి చూసుకుని ఆశ్చర్యపోతుంది.

ఇలా చేయడానికి సుధాకర్‌కు మరీ ఎక్కువ ఇష్టం లేదు. ఎందుకంటే యింట్లో అరగంటలోనే చెల్లెలు వచ్చేస్తేనో.. అప్పుడు వెంటనే ఆమెను చూసే అవకాశం పోతుంది.

ఇలా అనుకుని చెల్లెల్ని వెంటనేచూసే ఆనందంనుంచి దూరంకాకుండా ఉండడానికి సుధాకర్ అక్కడే మరో అరగంటసేపు ఎదురుచూశాడు. కానీ ఎక్కడా కళ్యాణి వచ్చే జాడ కనిపించలేదు. నిరుత్సాహం అతనిలో కోపాన్నీ, విసుగునూ ప్రవేశపెట్టింది. తాననుకున్న పని చేయడం మినహాగా మరేమీ లేదని అతనికి తోచింది.

సుధాకర్ సూట్‌కేసు తెరిచి అందులోని అట్టపెట్టి బయటకు తీశాడు. అందులోని బహుమతిచూసి చెల్లెలిలో కలిగే భావసంచలనాన్ని తలుచుకుని క్షణకాలంపాటు అతను పరవశించాడు తర్వాత ఆ అట్టపెట్టితో నెమ్మదిగా

కళ్యాణి గదిలోకి ప్రవేశించాడు. గదిలో ప్రవేశిస్తూనే అతని కళ్ళబడ్డ దృశ్యం అతన్ని ఆనందపరవశుణ్ణి చేసింది. గదిలో మంచంమీద ఒక యువతి పడుకుని ఉంది. ఆమె కట్టుకున్న చీర సుధాకర్‌కి బాగా గుర్తే! అది అతను కళ్యాణికోసం కొన్నది. ఏ పరిస్థితుల్లోనూ కళ్యాణి గదిలోకి మరొకరు ప్రవేశించరు.

సుధాకర్‌కు కళ్యాణి కొంటెతనం అర్థమైపోయింది. ఈ విధంగా తననామె ఆశ్చర్యపరచాలనుకుందన్న మాట! అయితే యింటిబయట తాళంపెట్టి యింట్లోకి ఎలా వచ్చింది?

సుధాకర్ ఎక్కువగా ఆలోచించలేదు. అందుకేదో పద్ధతి నవలంబించి ఉంటుంది. లేదా మారుతాళం చెవి ఆమెవద్ద ఉండి వుంటుంది. ముందు తను చెల్లెల్ని చూడాలి.

ఎడంచేత్తో అట్టపెట్టెని పట్టుకుని ఒక్క అంగలో మంచాన సమీపించి కుడిచేత్తో ఆమె నడుంమీద కిత కితలుపెడుతూ — "అమ్మ దొంగా - ఇక్కడ పడుకున్నావా?" అన్న సుధాకర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. అప్రయత్నంగా అతని చేతిలోని అట్టపెట్టె జారిపడింది.

అతని ఉలికిపాటుకు కారణం ఆ యువతిలో చలనం లేకపోవడం కాదు. ఆమె శరీరం-మంచుకన్న చల్లగా ఉండడం. చటుక్కున అతనామెను ఇటువైపు తిప్పాడు.

జీవకళ లేని ఆ ముఖం నిస్సందేహంగా కళ్యాణిది! ఆమెను అట్నుంచి ఇటు తిప్పడంలో అక్కడే ఉన్న ఒక కాగితం బయల్పడింది.

"నా చావుకు యెవ్వరూ బాధ్యులు కారు. ఇది ఆత్మహత్య!"

"కళ్యాణీ!" అంటూ సుధాకర్ పెట్టిన గావుకేక ఆ యింటిని దాటి వెళ్లి వీధి వీధిలో సంచలనాన్ని కలిగించింది.

2

"సందేహంలేదు—ఇది ఆత్మహత్య!" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్ శేఖర్.

"నేనూ ఒప్పుకుంటాను. కానీ ఎందుకు? ఏ లోటూ లేని నా చిట్టిచెల్లెలికి ఆత్మహత్య చేసుకోవలసిన కర్మేం పట్టింది?"

"ఆ విషయం ఇంకా తేలలేదు. ఒక పర్యాయం ఆత్మహత్య అని ధృవపరిస్తే కారణాలు వెలికిపట్టుకోవడం ఎంతోసేపు కాదు..." అన్నాడు శేఖర్.

"ఆత్మహత్య అని ఎలా ధృవపరుస్తారు?"

"ఆ ఇంట్లోకి మరొకరు వచ్చే అవకాశం లేదు. అక్కడ మరొకరు మసలిన జాడలేదు. తను ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నట్లు ఆమె కాగితం పెట్టింది. హత్యకు అవకాశాలు లేనిచోట ఆత్మహత్యగా నిర్ణయించక తప్పదు..." అన్నాడు శేఖర్.

"ఆత్మహత్య చేసుకున్నానంటూ రాసివున్న కాగితం మీది దస్తూరీ నా చెల్లెలిది కాదు. అందుకు కారణం వివరించగలరా?"

"దస్తూరీ ఆమెది కాదని మీరంటున్నారు. మాకలా అనిపించడంలేదు..."

"దస్తూరీ నిపుణుల ద్వారా పరీక్షించి చూస్తే మీకే తెలుస్తుంది?"

"చూడండి మిస్టర్ సుధాకర్! మరణించినది మీ చెల్లెలు కాబట్టి మీరింతగా ఆలోచిస్తున్నారు. ఇలాంటి

కేసులు ఎన్నో చూశాన్నేను. ప్రతి చిన్నదానికీ అనుమానం పెట్టుకుంటే ప్రతి ఆత్మహత్యనూ హత్యగా అనుమానించవచ్చు. ఇది హత్య అని అనుమానించవలసిన పరిస్థితులేర్పడితే ఎలాగూ తప్పదు. కేసు సింపుల్‌గా వున్నప్పుడు దాన్ని కాంప్లికేటెడ్ చేయడం నాకిష్టంలేదు" అన్నాడు శేఖర్.

"అయితే కారణాలేం చూపిస్తారు?"

"ప్రత్యేకంగా ఇవి అని చెప్పలేముగానీ–సూచించగలము. ఆమె ఎవరినైనా ప్రేమించి మోసపోయివుండవచ్చు..."

"ఎందుకు మోసపోతుంది? ఆమె ఎవరిని ప్రేమించినా ఆమె ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా నేను ఎన్నడూ ప్రవర్తించను..."

"అవుననుకోండి. కానీ వివాహితుడామెను మోసం చేస్తే..."

"వాడి రక్తం కళ్ళజూస్తాను..." అన్నాడు సుధాకర్.

"చూడండి మిస్టర్ సుధాకర్, ఇటువంటి ముక్కలు మీరు నాముందు అనకూడదు. నేను బాధ్యతగల పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ని. మీ మాటలు నా రికార్డులోకి ఎడితే అవి మిమ్మల్ని నేరస్థుల్ని చేయగలవు..."

"చెయ్యనివ్వండి ఇనస్పెక్టర్! నా ప్రాణానికి ప్రాణమైన చెల్లెలు పోయాక నేను బ్రతికిమాత్రం ఏం ప్రయోజనం? దాన్ని చంపినదెవరో తెలిస్తే..."

"ఆవేశపడకండి మిస్టర్ సుధాకర్—ఇది హత్య కాదు. ఆత్మహత్య. పుట్టిన ప్రతిజీవికీ ఎప్పుడో అప్పుడు

మరణం తప్పదు. అందరూ ఏదో రోజున పోవలసిన వాళ్ళమే. కాస్త ముందూ, వెనకా—అంతే! నాలుగు రోజులుపోతే మీరుకూడా మీ చెల్లెలి మరణంగురించి మరిచిపోగలుగుతారు. మరుపు మనకు దేవుడిచ్చిన వరం. మీవంటి అన్నగారి అభిమానాన్ని కలకాలం అందుకునే భాగ్యం మీ చెల్లెలికి లేదు. మీ ముందింకా చాలా భవిష్యత్తుంది. లేనిపోని ఆలోచనలను మీ మనస్సులో చోటిచ్చి బంగారులాంటి మీ భవిష్యత్తును పాడుచేసుకోవద్దు. ఒక పోలీసు ఇనస్పెక్టరుగాకాక శ్రేయోభిలాషిగా మీకు సలహా ఇస్తున్నాను'' అన్నాడు శేఖర్.

సుధాకర్ భారంగా నిట్టూర్చి అక్కణ్నించి బయట పడ్డాడు.

3

''అయితే నేనేం చేయాలంటారు?'' అన్నాడు డిటెక్టివ్ శాస్త్రి.

''నా చెల్లెలిది ఆత్మహత్య కాదని నా అంతరాత్మ ఘోషిస్తోంది. దాన్ని చంపిందెవరో, ఎందుకు చంపారో తెలుసుకోవాలి...'' అన్నాడు సుధాకర్.

''పోలీసులు ఆత్మహత్య అంటున్నారు. ఇంట్లో బంధువులెవ్వరూ లేరు. హత్య చేయవలసిన అవసరమూ, అవకాశమూ ఎవరికీ కనుపించడంలేదు. ఈ పరిస్థితుల్లో మీ చెల్లెలిది ఆత్మహత్య కాదని ఎందుకు అనుకుంటున్నారు?'' అన్నాడు శాస్త్రి.

''దానికి జీవితంమీద అంతులేని మమకారం. ఎటి విపత్కర పరిస్థితుల్లోనైనా జీవితాన్ని కొనసాగించడమే కానీ తుదముట్టించడం దాని ధ్యేయంకాదు. చిన్నప్ప

ట్నించీ దాని మన స్తత్వం నాకు తెలుసు. ఏ పరిస్థితు ల్లోనూ అది ఆత్మహత్యకు తలపెట్టదు. ఇది నా నమ్మకం.''

శాస్త్రి ఆలోచనలో పడ్డాడు. సుధాకర్ చెప్పిన దంతా విన్నాక కళ్యాణి ఆత్మహత్య విడ్డూరంగా అతనికి కూడా తోచింది. చనిపోవడానికి పదిరోజులముందు కళ్యాణి సుధాకర్‌కి రాసిన ఉత్తరం అతను చదివాడు. ఆ ఉత్తరంలో కళ్యాణికి జీవితంపట్ల వున్న మోజు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఆ మోజు ఒక్క పదిరోజుల్లో పోయిందంటే అందుకేదో బలవత్తరమైన కారణ ముండాలి!

''ఒకవేళ కళ్యాణి నిజంగానే ఆత్మహత్య చేసు కున్నప్పటికీ అందుకేదో బలవత్తరమైన కారణముండి వుండాలి. అదేమిటో తెలుసుకోవాలి. అన్నయ్యగా నేను అన్నివిధాలా తనకు రక్షణ ఇవ్వగలనన్న నమ్మకం దానికి వుంది. ఆ నమ్మకాన్నికూడా వదిలిపెట్టి అది ఆత్మ హత్య చేసుకున్నదంటే అందుకు కారణమేమిటో నే నూహించలేకుండా వున్నాను!'' అన్నాడు సుధాకర్.

''ఓ.కే. ఈ కేసు నేను చేపడతాను. మీ మనసు బాధపడుతున్నదని నాకు తెలుసు. నావద్దకు వచ్చే వారంతా అటువంటి స్థితిలోనే వస్తారు. అయినా వ్యాపారమన్నాక వ్యాపారమే! మీరివ్వగల ఫీజు చెబు తారా?'' అన్నాడు శాస్త్రి.

''నా చెల్లెలి పెళ్ళికోసం ఇంతవరకూ పన్నెండువేలు పోగుచేశాను. ఇప్పుడదది దాన్ని చంపిన హంతకుణ్ణి

కనుక్కోవడానికి వినియోగిస్తాను" అన్నాడు సుధాకర్.

"ఓ.కే... నాకు అడ్వాన్స్ అక్కర్లేదు. కేసు జయప్రదం అయినప్పుడే మీ దగ్గర డబ్బు తీసుకుంటాను. మిమ్మల్ని నమ్ముతున్నాను. మీరిచ్చిన సమాచారం నాకు చాలు. మీరు వెళ్ళవచ్చు..." అన్నాడు శాస్త్రి.

సుధాకర్ లేచి అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయాడు.

డిటెక్టివ్ శాస్త్రి పూర్తి పేరు సోమనాథశాస్త్రి. అతడి వయసు ముప్పై సంవత్సరాలు. గవర్నమెంటు వుద్యోగం చేస్తూండగా అయిదేళ్ళ క్రితం హఠాత్తుగా అతనికి ఏదో వారసత్వపుటాస్తి కలిసివచ్చింది. చిన్నతనంనుంచీ అతనికి నేరాలన్నా, నేరపరిశోధన అన్నా అపరిమితమైన ఇష్టం.

ఆస్తి కలిసిరాగానే అతడు వుద్యోగానికి రాజీనామా ఇచ్చి నేర పరిశోధనను వృత్తిగా స్వీకరించాడు. అతడు పనిచేసే ఆఫీసులోనే టైపిస్టుగా వుండే రమణమూర్తి కూడా ఉద్యోగం వదిలిపెట్టి శాస్త్రివద్ద అసిస్టెంటుగా చేరిపోయాడు.

రామమూర్తి వయసు ఇరవై వుంటుంది. ధైర్యానికి లోటులేదుకానీ చూసిరమ్మంటే కాల్చివచ్చే రకం. చాల సార్లు అతడు రోజుల్లో తలదూరిస్తే శాస్త్రి రోకటిపోట్ల బాధనుంచి రక్షించాడు.

శాస్త్రి భార్యపేరు వెంకటరమణ. ఆమెనతడు ముద్దుగా రామూ అని పిల్చుకుంటాడు. ఆమెకు భర్త చేపట్టిన వృత్తి నచ్చలేదు. ఈ విషయంలోతప్ప అన్ని విషయాల్లోనూ భర్త ఆమె మాటలు వింటాడు.

వారికిద్దరు ఆడపిల్లల తర్వాత ఒక మగపిల్లవాడు. మరి పిల్లలు లేకుండా ఆపరేషన్ చేయించుకున్నాడు శాస్త్రి.

బహుశా వెంకటరమణ అదృష్టంవల్లనే అయ్యుంటుంది—శాస్త్రికింతవరకూ ప్రమాదకరమైన కేసులు తగల్లేదు. డబ్బుమాత్రం సరాసరి నెలకు వెయ్యివరకూ సంపాదిస్తున్నాడు.

రమణమూర్తి రాగానే శాస్త్రి అతడికి కేసు వివరాలన్నీ చెప్పి—"ఏం చేస్తే బాగుంటుందంటావ్!" అన్నాడు.

"సుబ్బరామయ్యగారి పిల్లల్ని ఇంటర్వ్యూ చేస్తే బాగుంటుంది."

శాస్త్రి నవ్వి "నీ బుద్ధి పోనిచ్చుకున్నావు కాదు. వయసులో వున్న ఆడపిల్లలతోటా కేసు మొదలు పెట్టేది!" అన్నాడు.

రమణమూర్తి గతుక్కుమని "అదికాదు సార్! చనిపోయిందికూడా వయసులోని పిల్ల. ఆ పిల్లలూ, ఈ పిల్లా ఒకే ఇంట్లో వుంటున్నారు. వరుసకు అక్కాచెల్లెళ్లు. కళ్యాణిగురించివాళ్లివ్వగలిగిన వివరాలు సుధాకర్ కూడా ఇవ్వలేదేమో!" అన్నాడు.

"బాగుంది. నువ్వు చెప్పింది కరక్టే. అలాగే చేద్దాం" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అయితే ఎప్పుడు వెళ్ళమంటారు?"

"ఇప్పుడే... కానీ నువ్వు వెళ్ళవలసిన చోటు వేరు. సుబ్బరామయ్యగారి ఎదురింట్లో నువ్వు కొంత సమాచారం సేకరించాలి..." అన్నాడు శాస్త్రి.

రమణమూర్తి నిరుత్సాహంగా "ఆ ఇంట్లో ఆడపిల్లలున్నారా?" అన్నాడు.

"ఉన్నారో లేరో తెలియదుకానీ నువ్వుమాత్రం పదమూడేళ్ళ కృష్ణశర్మ అనే కుర్రాడిని ఇంటర్వ్యూ చేయాలి" అన్నాడు శాస్త్రి.

"సూరి సుబ్బరామయ్యగారి పిల్లలు..."

"వాళ్ళ సంగతి నేను చూసుకుంటాను." అన్నాడు శాస్త్రి.

"అమ్మ గురూ! నా ఐడియాను నువ్వుపయోగించుకుంటున్నావా?" అని మనసులో మాత్రం అనుకున్నాడు రమణమూర్తి.

4

"నిజానికిది నూటరెండు రూపాయలు. కానీ యీ రెండ్రోజులూ ఎనభైఎనిమిది రూపాయలు. ఆ తర్వాత మళ్ళీ నూటరెండు రూపాయలై పోతుంది..." అంది గౌరి.

"ఎందుకని?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఇది మీ షాపులో రివాజు. ఒకో వారం ఒకో వెరైటీ కన్సెషనల్ రేట్సుకి అమ్ముతాము..." అంది గౌరి.

శాస్త్రి చిన్నగా నవ్వి "ఈ కన్సెషన్ అన్ని విషయాల్లోనూ వుంటుందా?" అన్నాడు.

"అంటే?" అందామె.

శాస్త్రి స్వరం తగ్గించి "అన్నివిషయాల్లోనూ అంటున్నాను..." అన్నాడు.

గౌరి చిత్రంగా శాస్త్రికేసి చూసి అదోలా నవ్వింది.

ఆమె ముఖంలో కోపం కనబడకపోవడంలో శాస్త్రి ధైర్యం పెరిగింది. "అందానికి జోహారు లర్పించడం నా బలహీనత. ఈ చీరను కొని నీకే ప్రజంటు చేద్దామను కుంటున్నాను..."

"తెలియనివాళ్ళవద్ద ఊరికే బహుమతులు తీసుకోవడం నా కలవాటు లేదు" అంది గౌరి. శాస్త్రి మాటలకు ఆమె ముఖం కాస్త ఎర్రబడింది.

"ఊరికే వద్దు..." అన్నాడు శాస్త్రి.

"అంటే?" అంది గౌరి కాస్త తీవ్రంగా.

"అలా కోపంగా చూడకండి. నాకు డబ్బుంది. సరదాగా ఖర్చుపెట్టడం నా ఇష్టం. మోసాలంటే నాకు మొదలే ఇష్టంలేదు. నాకు పెళ్ళికూడా అయింది. మీకు అభ్యంతరం లేకుంటే నెహ్రూ పార్కులో సాయంత్రం అయిదు గంటలకు నన్ను కలుసుకోండి. మీతో ఓ ముఖ్య విషయం మాట్లాడాలి..." అన్నాడు శాస్త్రి.

"నేను రాను..." అంది గౌరి.

"నేను చెడ్డవాణ్ణి కాను. దుర్మార్గుణ్ణి కాను. పెళ్ళి కాని ఆడపిల్లలపై చేయివేసే రకం కాను. మనసులోని మాటను సూటిగా చెబుతాను. ఇష్టంలేనివాళ్ళను వెంటనే వదిలిపెడతాను. పార్కులో నాతో ఓ అరగంటసేపు మాట్లాడితే మీకు వందరూపాయలిస్తాను. ఒకటికాదు, రెండు కాదు...వందరూపాయలు...ఆ అరగంటసేపూ నేను మిమ్మల్ని తాకనైనా తాకను..." అన్నాడు శాస్త్రి.

గౌరి ఓసారి అతని కళ్ళలోకి చూసి తల వంచుకుని— "సరే—వస్తాను" అంది. అన్నమాటమాటను నిలబెట్టుకుంది కూడా.

"అరగంట మాత్రమే టయిముంది కాబట్టి సమయం వృథా చేయను. నే నడిగిన ప్రశ్నలకు సూటిగా జవాబు చెప్పాలి" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అడగండి" అంది గౌరి.

"నేనిలా అడుగుతున్నానని ఏమీ అనుకోకూడదు... నాకు మీమీద మనసైంది. ఏమైనా అవకాశముందా?"

నివ్వెరపోయి శాస్త్రివంక చూసింది గౌరి. ఆమెకు నోట మాటరాలేదు.

"మౌనం అర్ధాంగీకారమనుకుంటాను. అయితే నాకో ఇబ్బంది ఉంది. ఊళ్ళో చాలామందికి నేను తెలుసు. లాడ్జింగుల్లో వ్యవహారం కుదరదు. మా ఇంట్లో అసలే జరుగదు. మీ ఇంట్లో సాధ్యపడుతుందా?"

గౌరి దెబ్బతిన్నట్లు అతడివంక చూసి — "నేనలాంటి దాన్నని మీకెవరు చెప్పారు?" అంది.

"నాకు చాలామంది సేల్సుగరల్స్‌తో పరిచయముంది. అందమైనవాళ్ళు తటస్థపడ్డప్పుడు నా ప్రయత్నం నేను చేసుకుంటాను. ఇందులో తప్పుందని అనుకోను. బజార్లో టాక్సీ పోతూంటే కేకేస్తాం. ఇష్టమైతే వస్తాడు. లేకపోతే లేదు" అన్నాడు శాస్త్రి.

"మరి నేను వెళ్ళవచ్చా?" అంది గౌరి.

"మీరు వెళ్ళడం నా అనుమతిమీద ఆధారపడితే నేను మిమ్మల్ని వెళ్ళనివ్వను. ఒక్క రోజుకు అయిదు వందలిస్తాను. ఆలోచించుకోండి..." అన్నాడు శాస్త్రి.

ఆమెనుంచి ఎటువంటి సమాధానం వినాలోనని అతను బెదిరిపోతున్నాడు.

"రేపు మధ్యాహ్నం రెండుగంటలకు — ఈ పార్కు దగ్గరకే రండి!" అంది గౌరి.

శాస్త్రి నిశ్చేష్టుడై ఆమెవంక చూశాడు.

"ఏమిటి విశేషాలు?" అన్నాడు శాస్త్రి.

రమణమూర్తి గొంతు సవరించుకుని— "కేసులో నిజంగానే బలముందని తోస్తోంది. ఒక్క కృష్ణశర్మనే కాక చుట్టుప్రక్కల చాలా వాకబు చేశాను. తెలిసిన వివరాలు చాలా ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించాయి. నా దురదృష్టంకొద్దీ ఒక్క ఆడపిల్లకూడా దొరకలేదు ప్రశ్నలడగడానికి—" అన్నాడు.

"విశేషాలు చెప్పు" అన్నాడు శాస్త్రి.

రమణమూర్తి ప్రారంభించాడు.

"సుబ్బరామయ్య ఇంట్లో ఉదయం పది అయ్యేసరికి ఎవ్వరూ వుండరు. ఆడా, మగా అందరూ తలో పనిమీదా బయటకు పోతారు. ఆఖరున వెళ్ళినవారు తాళంచెవి ఎదురింట్లో ఇచ్చి వెడతారు. ఆ తాళంచెవికి డూప్లికేటు లేదు. సాధారణంగా సుబ్బరామయ్య భార్య శారదమ్మ అందరికంటే ఆలస్యంగా బయటకు వెడుతుంది.

ఆడపిల్లలు సేల్సుగరల్సుగా పనిచేస్తున్నారు. కళ్యాణి స్టెనోగ్రాఫర్. శారదమ్మ కుట్టుపనులు నేర్చుకుంటోంది. సుబ్బరామయ్య గుమస్తా. ఇంతమంది బయటకు వెళ్ళిపోవలసి వున్నప్పటికీ ఆ ఇంటివాళ్ళు డూప్లికేటు తాళంచెవు లెందుకు చేయించుకోవడం లేదో ఆశ్చర్యం. ఎప్పుడూ ఎదురింట్లోనే ఇచ్చివెడతారు.

అయిదారు సంవత్సరాల క్రితంవరకూ సుబ్బరామయ్య ఆర్థిక పరిస్థితి ఘోరంగా వుండేది. ఆ ఇంట్లోని ఆడవాళ్ళెవ్వరూ బయటకు వచ్చేవారు కాదు. అయిదారు సంవత్సరాల నుంచి ఆయన పరిస్థితి మెరుగయింది. ఇంటిల్లపాదీ సంపాదనలో పడ్డారు. పరిస్థితి మెరుగైనాక సంపాదనలో

పడ్డారా, సంపాదనలో పడినాక పరిస్థితి మెరుగయిందా అన్నది ఎవ్వరూ చెప్పలేకపోయారు.

సుబ్బరామయ్య చాలా మంచివాడని ఆ వీధిలో పేరుంది. సుబ్బరామయ్య పిల్లలగురించి చాలామంది వంకరగా మాట్లాడారు. అయితే అవి అనూయకు సంబంధించినవే కానీ సాక్ష్యాలున్న మాటలు కాదు. అందని ఆడపిల్లల ప్రవర్తనమీద అభాండాలు వేసే మగవాళ్ళు చాలామంది వుంటారు.''

రమణమూర్తి చెప్పిందంతా విని — ''నువ్వు చెప్పింది విన్నాక రెండు విషయాలు నాకాశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తున్నాయి'' అన్నాడు శాస్త్రి.

''ఏమిటవి?''

''ఆ ఇంటివాళ్ళు దగ్గర డూప్లికేట్ తాళాలు ఎందుకుంచుకోవడంలేదు? డూప్లికేట్ తాళం దగ్గర లేని పక్షంలో కళ్యాణి తాళంవేసిన ఇంట్లోకి ఎలా వచ్చింది?''

''వాళ్ళ దగ్గర డూప్లికేటు తాళాలు వున్నప్పటికీ లేవని అబద్ధం చెబుతున్నారేమో!'' అన్నాడు రమణమూర్తి.

''అలా అబద్ధం చెప్పాల్సిన అవసరం ఎవరికుంటుంది?'' అన్నాడు శాస్త్రి.

రమణమూర్తి బుర్రకు పదును పెట్టసాగాడు. వున్నట్టుండి — ''ఆ ఇంటి వాళ్ళందరూ కలిసి ఏదో గమ్మత్తు చేస్తున్నారు. తమకు పటిష్టమైన ఎలిబీని తయారుచేసుకుంటున్నారు'' అన్నాడు.

''ఎందుకు?'' అన్నాడు శాస్త్రి.

''కళ్యాణిని చంపాలన్న ఆలోచన వారికి చాలా కాలం క్రితమే వచ్చివుండాలి. మాస్టర్ ప్లాన్ వేశారు...'' అన్నాడు రమణమూర్తి.

"కళ్యాణిని చంపవలసిన అవసరం ఆ ఇంటివాళ్ళ కెందుకు కలిగింది?"

రమణమూర్తికి జవాబు తోచలేదు. అతను ఆలోచనలో పడ్డాడు.

శాస్త్రి మళ్ళీ—"అసలు హత్యలు చేయడానికి కారణా లేముంటాయి?" అన్నాడు.

"పగ, ద్వేషం..."

"ఇంకా..."

"మోసం చేసినట్లు గ్రహించడం..."

"ఊం..."

"చెప్పిన పనికి ఒప్పుకోకపోవడం..."

"ఇంకా..."

"రహస్యమేమైనా బయటపడడం..."

"ఊం .."

"సార్!" అన్నాడు రమణమూర్తి.

శాస్త్రి కళ్ళు మెరుస్తున్నట్లు అతను కనిపెట్టాడు.

"అవును..." అన్నాడు శాస్త్రి. "ఆ ఇంటివాళ్ళకు సంబంధించిన రహస్యమేదో వుంది. అది కళ్యాణికి తెలిసి వుండాలి."

క్షణం ఆగి అన్నాడు శాస్త్రి—"నువ్వు చేయవలసిన పని ఇంకొకటుంది. కళ్యాణి పనిచేస్తున్న ఆఫీసుకు వెళ్ళి ఆమెగురించి వాకబు చేయాలి....

"పోలీసులు కొంతవరకూ ఆ పని చేసినట్లున్నారు..." అన్నాడు రమణమూర్తి.

"వాళ్ళు అధికారపు హోదాలో ఆ పని చేశారు. నువ్వలా కాకుండా ఒక సామాన్యుడిగా వివరాలు సేక రించు. మన పరిశోధనకు పనికివచ్చే వివరాలు దొరుకుతా

యని నేననుకోను. కానీ కళ్యాణిగురించి తెలుసుకోవ డానికా సమాచారం మనకు బాగా సహకరిస్తుంది—"
అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఈ ప్రయత్నంలోనైనా నాకు కొంతమంది ఆడ పిల్లలు దొరక్కపోరు" అన్నాడు రమణమూర్తి.

శాస్త్రి నవ్వి—"డోన్ట్ బీ టూ ఆప్టిమిస్టిక్. నేను విన్నదాన్నిబట్టి ఆ ఆఫీసులో ఇద్దరే ఆడవాళ్ళున్నారు. ఒకామె కళ్యాణి. రెండవవారు సుమారు ఇరవై ఏళ్ళుగా పనిచేస్తున్న మామ్మగారు..." అన్నాడు.

రమణమూర్తి ఉక్రోషంగా — "చూసి చూసి నా కిలాంటి కేరాలు తగిలిస్తున్నారు" అన్నాడు.

"నువ్వు కుర్రాడివి. నన్ను నమ్ముకున్నవాడివి. నువ్వు మోసపోతే అందువల్ల నీక్కలిగే నష్టం సంగతి అటుంచి డిటెక్టివ్‌గా నాకు చెడ్డపేరొస్తుంది. ఫలానా డిటెక్టివ్ అసిస్టెంటు మోసపోయాడంటే అది నాకెంత అవమానం?"
అన్నాడు శాస్త్రి.

"నేను సులువుగా మోసపోతానని తెలిసినపుడు నన్ను మీ అసిస్టెంటుగా ఎందుకు వేసుకున్నారు?" అన్నాడు రమణమూర్తి.

"ఒక్క ఆడపిల్లల చేతుల్లోనే నువ్వు సులువుగా మోసపోతావు. నువ్వో పెళ్ళి చేసుకుని నా అనుభవం సంపాదించగలిగితే అప్పుడు నేను నీకు అన్ని ఆడపిల్లల కేసులే అప్పగిస్తాను" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అన్నట్లు - మీరు పట్టిన ఆడపిల్లల కేసేమయింది?" అన్నాడు రమణమూర్తి.

"అదా? అదింకా నువ్వడక్కూడదు..." అన్నాడు శాస్త్రి.

6

సరిగ్గా మధ్యాహ్నం రెండుగంటలకు గౌరి నెహ్రూ పార్కుకు వచ్చింది. ఆమెకోసం ఆత్రుతగా ఎదురు చూస్తున్న శాస్త్రి- "చాలా థాంక్స్-అన్నప్రకారం వచ్చేశావు!" అన్నాడు.

"అప్పుడే చనువు పెంచేశారు!" అంది గౌరి.

"ఈ క్షణంనుంచే మన చనువు పెరుగుతుంది. నువ్వు నన్నెలా పిలిచినా నా కభ్యంతరం లేదు-" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అలాగే. నీ పేరు..." అంది గౌరి.

"సోమనాథశాస్త్రి" అన్నాడు శాస్త్రి.

గౌరి తనే స్వయంగా రిక్షా మాట్లాడింది. ఇద్దరూ ఓ రిక్షాఎక్కారు. రిక్షా ఆగిన వెంటనే శాస్త్రి రిక్షావాడికి డబ్బులిచ్చాడు. గౌరి అతన్ని రెండు మూడు సందులుతిప్పి ఓ ఇరుకుసందులోకి తీసుకువెళ్ళింది. అక్కడ నిర్మానుష్యంగా ఉంది. ఆ సందులోకి వచ్చిన గోడకు ఓ గుమ్మం. ఆ గుమ్మానికో తలుపు.

"ఇది మా ఇంటి దొడ్డి తలుపు!" అంది గౌరి.

శాస్త్రి ఆశ్చర్యంగా- "మనం దొడ్డిదారిన ప్రవేశిస్తున్నామా?" అన్నాడు.

"మనం పోతున్నది రాజమార్గం కాదుకదా," అంది గౌరి-"ఇంకేం మాట్లాడకండి. మనం లోపలకు వెళ్ళేక మిగతా విశేషాలు మాట్లాడుకోవచ్చు..."

గౌరి తలుపును తోసింది. లోపల గడియవేసిలేదు కాబట్టి వెంటనే తెరుచుకుంది. గౌరి లోపలకు వచ్చి గడియవేసింది. ఇద్దరూ దొడ్డిలోకి ఆ తర్వాత ఇంటిలోకి ప్రవేశించారు. ఇంట్లోకి ప్రవేశించడానికి ఏ విధమైన

అడ్డంకి లేదు. జారగిల వేసి ఉన్న తలుపులు తోసుకుని ఇంట్లోకి ప్రవేశించా రిద్దరూ.

అప్పుడు గౌరి మళ్ళీ తలుపులు లోపల్నుంచి వేసి చటుక్కున శాస్త్రిని సమీపించి– "డబ్బు ముందుగానే ఇవ్వాలి." అంది.

శాస్త్రి జేబులోంచి అయిదు వంద రూపాయల నోట్లు తీసి ఆమెకు అందించాడు. ఆమె లెక్క పెట్టుకుని లోపల ఎక్కడో దాచివచ్చింది.

"ఇంట్లో ఎవరూ లేరా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఇంటికి వీధివైపు తాళం వేసివుంది" అంది గౌరి.

"ఇలా తలుపులు తెరిచివుంచుకుంటే ప్రమాదం కాదా?"

"ఇంతవరకూ ఏ ప్రమాదమూ జరుగలేదు. నాలుగైదేళ్ళుగా ఉన్న ఈ ఏర్పాటు ఇకముందుకూడా కొనసాగుతుంది..."

"మీ దగ్గరకు వచ్చిన మొగవాడెవరైనా మిమ్మల్ని మోసంచేస్తే...అంటే ఈ ఏర్పాటుందని తెలిసి ఇంట్లో ఎవరూ లేనప్పుడు వచ్చి..."

గౌరి నవ్వి– "ఆ భయం మాది. మీ కవసరంలేదు. మీరు వచ్చినపని చూసుకువెళ్ళండి..." అంది.

శాస్త్రి ఆమెను దగ్గరగా తీసుకుని చనువుగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. గౌరి అతడిని మృదువుగా విడిపించుకుని– "గదిలోకి పోదాం" అంది నెమ్మదిగా. ఆమె ఆవేశంగా ఉన్నదని అతడికి తెలుస్తూనే ఉంది.

ఇద్దరూ గదిలోకి వెళ్ళారు. శాస్త్రి అక్కడి అలంకరణల గురించీ ఏర్పాట్ల గురించీ ఏవేవో ప్రశ్నలు వేస్తున్నాడు.

గౌరి విసుగ్గా-"ఇవన్నీ వృధా ప్రశ్నలు. నాలుగుగంట లయ్యేసరికి మనమిక్కణ్నుంచి బయటపడాలి. ఈవిషయం గుర్తుంచుకోండి" అంది.

స్త్రీగా ఆమె ఇస్తున్న ప్రోత్సాహం శాస్త్రిని రెచ్చ గొట్టింది. అతను బలంగా ఆమెను కౌగలించుకుని— "కారణం తెలియదు కానీ నాకంటే నువ్వే ఆవేశంగా ఉన్నావు" అన్నాడు.

గౌరి చిరాగ్గా- "అవును-నిజమే- ఈ ప్రశ్నలన్నింటికీ జవాబు చెప్పడానికి నా ఆవేశం చల్లార్చాలి" అంది.

శాస్త్రి మరింతగా ఆమెను హత్తుకున్నాడు.

పావుగంట తర్వాత ఇద్దరిలో ఆవేశం చల్లారింది.

"ఇప్పుడు చెప్పు. నీ ఆవేశానికి కారణమేమిటి?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"మూడు వారాల తర్వాత ఇదే మొదటి బేరం..." అంది గౌరి.

"ఎందుకని?"

"మా ఇంట్లో ఒక ఆత్మహత్య జరిగింది. అందువల్ల పోలీసులు మా ఇంటిమీద కొంతకాలంపాటు నిఘా వేశారు.."

"ఆత్మహత్య చేసుకున్న దెవరు?"

"కళ్యాణి-వరుసకు నాకు చెల్లెలవుతుంది..." అంటూ గౌరి కళ్యాణి వివరాలిచ్చింది.

శాస్త్రి అప్పుడే తెలిసినట్లుగా, "అయ్‌సీ-ఇంతకీ ఆ అమ్మాయి ఆత్మహత్య ఎందుకు చేసుకుంది?" అన్నాడు.

"తెలియదు" అంది గౌరి.

"మీ ఇంట్లో ఉన్న మనిషి గురించి మీకెందుకు తెలియదు. తెలిసే ఉంటుంది!"

"నిజంగా నాకు తెలియదు. దానికి జీవితంమీద ఉన్న మోజు ఇంకెవ్వరికీ ఉండదు. మేము ఊరికి వెళ్ళేముందు కూడా తన భావిజీవితం గురించి కనే కలలు నాకు చెప్పింది..."

"నువ్వూ, కళ్యాణి ఎక్కువగా మాట్లాడుకుంటూరా?"

"దానికి నేనంటే చాలా ఇష్టం..."

శాస్త్రి క్షణం తటపటాయించి- "కళ్యాణి మనస్తత్వం ఎలాంటిది?" అన్నాడు.

గౌరి అతనివంక తేరిపార చూసి- "ఈ ప్రశ్నలన్నీ నువ్వెందుకు అడుగుతున్నావ్?" అంది.

"కుతూహలం కొద్దీ. నువ్వు చెప్పిందాన్నిబట్టి చూస్తే కళ్యాణి ఆత్మహత్య చేసుకోలేదనీ హత్య చేయబడ్డదని తోస్తోంది. కళ్యాణిని హత్యచేస్తే ఈ ఇంట్లోవాళ్ళెవరో చేసివుండాలి. అలాంటి అవసరం ఎవరికి ఉంటుంది?" అన్నాడు శాస్త్రి.

గౌరి భయంగా శాస్త్రివంక చూసి- "ఎవర్నువ్వు? పోలీసుల మనిషివా, లేక ప్రయివేటు డిటెక్టివా?" అంది.

"పోలీసులకూ, డిటెక్టివులకూ నిగ్రహం వుంటుంది. నేనో సామాన్య వ్యభిచారిని. అప్పుడప్పుడు మాత్రం కథలు రాస్తూంటాను. మనుషుల మనస్తత్వాలు పరిశీలించడం నా హాబీ-" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అలాంటి హాబీలు నాకు కిట్టవు. నా మీద దయయుంచి కళ్యాణి గురించి నన్నేమీ అడక్కు. దాని గురించి తల్చుకున్నప్పుడల్లా నా గుండె తరుక్కుపోతోంది..." అంది గౌరి.

"ఒక్కమాట... నువ్వీ వృత్తిలో ఎందుకు ప్రవేశించావ్?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"జవాబు నా దగ్గర లేదు" అంది గౌరి.

"పోనీ—నువ్వీ వృత్తిలో ప్రవేశించినట్లు కళ్యాణికి తెలుసా?"

"ప్లీజ్ నన్నేమీ అడగొద్దు."

"కళ్యాణికూడా నీకులాంటిదేనా?"

"ఈ ప్రశ్నలన్నింటికీ నేనెందుకు జవాబు చెప్పాలి?"

"ఎందుకా? కళ్యాణిలాగే నువ్వుకూడా చచ్చే అవకాశముంది కనుక."

గౌరి తడబడుతూ— "అలా ఎందుకు జరుగుతుంది? దాని పద్ధతులు వేరు. నా పద్ధతులు వేరు. నా జీవితవిధానమే నాకు శ్రీరామరక్ష" అంది. అంతకుమించి అతను ఎన్నడిగినా ఆమె జవాబు చెప్పడంలేదు.

తనమీద అనుమానం కలగకుండా ఉండేందుకుగానూ శాస్త్రి ఆమెతో మరి కాసేపు ప్రేమ కబుర్లు చెప్పి, సరదాగా గడిపి, నాలుగుగంటల ప్రాంతంలో అక్కడనుంచి బయటపడ్డాడు.

7

ఉలిక్కిపడి— "ఏమిటన్నావ్?" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అవును సార్! కళ్యాణిని ఒకతను ప్రేమిస్తున్నాడు" అన్నాడు రమణమూర్తి. అతడి కళ్ళల్లో తను కనుగొన్న అద్భుత రహస్యానికి గర్వం కనబడుతోంది.

"వివరంగా చెప్పు" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అతని పేరు కమలాకరం. స్టేట్ బ్యాంక్‌లో ఆఫీసరు. మనిషి అందంగా, హుందాగా ఉంటాడు. కళ్యాణి కోసం ప్రతిరోజూ సాయంత్రం ఆ కంపెనీకి వెళ్ళేవాడు. కళ్యాణిని పెళ్ళిచేసుకోవాలని అతను తపించిపోతున్నాడు. ఆమె పెళ్ళి వాయిదా వేయడానికి కారణం

ఉద్యోగమేనని అతడి అనుమానం. అందుకే ఆమెను ఉద్యోగంలోంచి తీసివేయమని కంపెనీ మానేజర్ని పలుమార్లు రిక్వెస్టు చేశాడు. కానీ కళ్యాణివంటి సమర్థురాలిని ఉద్యోగంలోంచి తీసివేయడానికి ఆ మేనేజరు ఇష్టపడలేదు.''

''ఇంకా ఏం చెప్పాడు మేనేజర్?''

''కళ్యాణిగురించి చాలా మెచ్చుకున్నాడా మేనేజర్. ఆడపిల్లలు-అందులోనూ కళ్యాణి అంత అందంగా ఉండేవాళ్ళు— అంత సమర్థవంతంగా పని చేయడాన్ని అపూర్వంగా అభివర్ణించాడాయన. కళ్యాణి చనిపోయిందంటే ఆయనకెవరో ఆత్మబంధువు పోయినట్లుందిట. జీవితమంటే ఎంతో మోజున్న కళ్యాణి తన జీవితాన్ని విధంగా అంతంచేసుకోవడం ఆశ్చర్యంగా ఉందనికూడా ఆయన అన్నాడు.''

''కమలాకరాన్ని కలిసేవా?''

''లేదు. మగవాళ్ళని కలుసుకుని కలుసుకుని బోరు కొట్టింది. ఈ పర్యాయం ఆ డ్యూటీని మీకు అప్పజెప్పి, నేను ఏమైనా సరే సుబ్బరామయ్యగారమ్మాయిల్ని కలుసుకోవాలనుకుంటున్నాను'' అన్నాడు.

''పెళ్ళయ్యేవరకూ ఆ పనిమాత్రం చేయకు. కమలాకరం వద్దకు మనమిద్దరం కలిసే వెడదాం'' అన్నాడు శాస్త్రి.

శాస్త్రితో కలిసి ఎక్కడకు వెళ్ళాలన్నా రమణమూర్తికి చాలా సరదా. శాస్త్రి ఎలా ప్రశ్నలడుగుతాడూ, ఎదుటివాళ్ళను ఎలా బోల్తాకొట్టిస్తాడూ అన్నది క్షుణ్ణంగా పరిశీలించి- ఆ ట్రిక్కులన్నీ నేర్చుకోవాలని అతడి ఆశ.

అయితే రమణమూర్తి కూడా వున్నప్పుడు ఎవరినైనా ప్రశ్నలడగాలంటే శాస్త్రికి అంతగా ఇష్టముండదు. తన అసిస్టెంటుకు తనపై ఆరాధనాభావమున్నదని అతనికి తెలుసు. కానీ తను మరీ అంత తెలివైనవాడినికాదని శాస్త్రి నమ్మకం. తన మాటలు విని రమణమూర్తికి తన మీదగల ఆరాధనాభావం తగ్గిపోతుందేమోనని శాస్త్రి భయపడతాడు.

ఏది ఏమైనా ఆ రోజు సాయంత్రం ఇద్దరూ కలిసే కమలాకరం ఇంటికి వెళ్ళారు. వాళ్ళు వెళ్ళేసరికి కమలాకరం ఇంట్లో ఒంటరిగా, దిగులుగా ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చునివున్నాడు. వీధితలుపులు బార్లా తెరిచివున్నాయి.

"మా బంధువు లమ్మాయుంది. పేరు సీత. చాలా అందంగా వుంటుంది. బియ్యే ప్యాసయింది. మంచి సంబధాలకోసం చూస్తున్నారు. కట్నం ఎంతకావాలన్నా ఇవ్వగలరు. మీ గురించి తెలిసింది. అన్యధా భావించనంటే" అంటూ తనను తను పరిచయంచేసుకుంటూ అర్థోక్తిలో ఆగిపోయాడు శాస్త్రి.

"సారీసర్! నాకు వైవాహికేచ్ఛలేదు..." అన్నాడు కమలాకరం.

శాస్త్రి ఎంతో ఆశ్చర్యపోయినట్లు నటించి కారణం తెలుసుకోగోరాడు.

"నేనో అమ్మాయిని ప్రేమించాను," అన్నాడు కమలాకరం.

శాస్త్రి తెల్లబోయినట్లు ముఖంపెట్టి- "ఆ అమ్మాయెవరో తెలుసుకోవచ్చా?" అన్నాడు.

"అది మీ కనవసరం. ఆ అమ్మాయి చనిపోయింది."

"పోయినవాళ్ళతో మనమూ పోతామా?" అని శాస్త్రి ఏదో అనబోగా...

"ఆమెతో పాటే నాలోని ప్రేమకూడా చచ్చి పోయింది. ఈ జీవితానికింక పెళ్ళిప్రసక్తి లేదు" అన్నాడు కమలాకరం.

అతన్ని చూస్తూంటే నిజంగానే ఒక ఆదర్శ ప్రేమి కుడిలా అగుపించాడు శాస్త్రికి. నెమ్మదిగా ప్రశ్నలు ప్రారంభించాడు.

"ఎలా చనిపోయిందామె."

"ఆత్మహత్య చేసుకుని."

"ఆత్మహత్య ఎందుకు చేసుకుంది? ఆమె శీలాన్నెవరైనా అపహరించేరా?"

"కళ్యాణి నిప్పులాంటి మనిషి. ఆమెను ముట్టుకున్న వాళ్ళు కాలిపోతారు." అన్నాడు కమలాకరం. ఆ తర్వాత అతను ఇంకే ప్రశ్నలకు జవాబివ్వదల్చుకోనట్లు చెప్పేశాడు.

అక్కణ్ణించి బయటపడ్డాక— "నేను నిన్నుకూడా ఎందుకు తీసుకొచ్చానో తెలుసా? నేనడిగే ప్రతిప్రశ్నకూ కమలాకరంలో కలిగే భావసంచలనాన్ని శ్రద్ధగా గమనించి తర్వాత నాకు చెబుతావని!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"మీరు ముందుగా చెప్పకపోయినా నేనా పని చేశానుసార్! మీరడిగినవన్నీ భలే ప్రశ్నలండీ-ప్రతి ప్రశ్నా అతడిని కదలించింది. ఆమె శీలం గురించి మీరు అడిగినప్పుడు అతడి నరనరాల్లోనూ ప్రత్యేకమైన ఆవేశం కనబడింది" అన్నాడు రమణమూర్తి.

"అయితే నువ్వు గమనించని విశేషం ఇంకొకటుంది" అన్నాడు శాస్త్రి. "కమలాకరం మనకు పూర్తిగా నిజం చెప్పడంలేదు, ఏదో దాస్తున్నాడు."

"అదేమిటయ్యుంటుంది?" అన్నాడు రమణమూర్తి.

"ఏమీ తెలియటంలేదు. నిప్పులాంటి మనిషి కళ్యాణి. నీతిలేని ఇంట నివసిస్తూ ఆత్మహత్య చేసుకుంది. ఇదొక విచిత్రమనుకుంటే కమలాకరం ప్రేమ నన్నింకా ఆశ్చర్య పరుస్తోంది. కళ్యాణి అన్నయ్య సుధాకర్ ఆమె పెళ్ళి కోసం డబ్బు కూడబెడుతున్నాడు. మంచి సంబంధం చేయాలన్నది అతని కోరిక. కమలాకరంలాంటి వరుడు కళ్యాణికి దొరకడం అదృష్టమే! అతను ప్రాణప్రదంగా కళ్యాణిని ప్రేమిస్తున్నాడు కాబట్టి కళ్యాణిని కట్నం మక్కర్లేకుండా చేసుకుని ఉండేవాడు. అటువంటప్పుడు ఇంతకాలమూ ఈ పెళ్ళి ఎందుకు జరుగలేదు? ఎప్పుడో జరుగవలసిన పెళ్ళికదా ఇది!" అన్నాడు శాస్త్రి.

"సార్!" అన్నాడు రమణమూర్తి — "కమలాకరం కళ్యాణిని ప్రేమిస్తూండవచ్చు. కాని కళ్యాణి కమలాకరాన్ని ప్రేమిస్తోందన్న రూఢి ఏమిటి?"

శాస్త్రి, రమణమూర్తి భుజం తట్టి మెచ్చుకున్నాడు "రేపు నువ్వు కమలాకరం ఆఫీసుకు వెళ్ళి అతనికి దగ్గర స్నేహితుల్ని విచారించి అతడి ప్రేమకథ పూర్తి వివరాలు తెలుసుని రా"

మర్నాడు సాయంత్రానికల్లా రమణమూర్తి చాలా వివరాలు సేకరించుకుని వచ్చాడు:

కమలాకరం కళ్యాణిని మనసారా ప్రేమిస్తున్నాడు. ఆ విషయాన్ని ఆమెకు చెప్పాడు. ఆమె అతన్ని ప్రేమిస్తున్నట్లు రూఢి లేదు కానీ అతనితో చాలా సరదాగా వుండేది. అభిమానంగా మాట్లాడేది. అతడు ఎన్నోమార్లు పెళ్ళిప్రసక్తి తీసుకుని రాగా ఆ ప్రస్తావన రాకుండా జాగ్రత్తపడేది, లేదా సంభాషణను దారి మళ్ళింపజేసేది.

కమలాకరం ప్రేమకు కళ్యాణి భయపడుతూందేది. అతడికి తనకంటే మంచి వధువులు దొరుకుతారనీ అతడి ప్రేమకు తను తగననీ ఆమె అంటూందేది. తన ఇంటికి తీసుకు వెళ్ళడానికి గానీ, తనవారికి పరిచయం చేయడానికి గానీ ఆమె అంగీకరించలేదు.

ఒకపర్యాయం కమలాకరం ఆమెను సూటిగా అడిగేడుట—"నువ్వు నన్నెందుకు పెళ్ళిచేసుకోవు?" అని. దానికి సమాధానంగా ఆమె—"కుళ్ళిన శవాలమధ్య నిలబడి పారిజాత సౌరభాన్నాస్వాదించాలనుకుంటున్నావు నువ్వు. ఆ శవాల వాసనలో సౌరభాన్ని మించగలవని గ్రహించలేకపోతున్నావు" అన్నదట కళ్యాణి.

కమలాకరానికి అనుమానం వచ్చి ఆమె మరెవర్నైనా ప్రేమించిందేమోనని విచారించాడు. ఆమె పనిచేస్తున్న ఆఫీసులో అడగ్గా అందరూ ఆమె అందంతోపాటు నడవడికకు కూడా మంచి సర్టిఫికెట్ ఇచ్చారు. కళ్యాణిని అర్థం చేసుకోలేక కమలాకరం సతమతమవుతూంటే ఇటీవలే ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకుంది. అప్పట్నించీ కమలాకరం మరింత డీలాపడిపోయాడు.

రమణమూర్తి చెప్పినదంతా విని—"కళ్యాణి ఏదో విషవలయంలో ఇరుక్కుంది. ఆ విషయం కమలాకరానికి సూటిగా చెప్పకుండా సూచనమాత్రంగా తెలియజేసిందామె. తన బంధువుల నైతిక వర్తనను అసహ్యించుకునే కళ్యాణి ఆ కారణంగా తన కాపురంలో నిప్పులు పడగలవని భయపడింది. అదే కారణంగా ఆమె కమలాకరంతో విపరీతంగా ప్రవర్తించింది" అన్నాడు.

"సుబ్బరామయ్యగారమ్మాయిల ప్రవర్తన మంచిది కాదా..."

"కాదనడానికి ఏమాత్రమూ సందేహం లేదు. అయితే హత్యలుకూడా చేయగలరా? అనిమాత్రం ఆలోచిస్తున్నాను" అన్నాడు శాస్త్రి.

8

శాస్త్రి వేషం మార్చుకుంటూంటే అప్పుడే గదిలోకి అడుగుపెట్టిన అతని భార్య వెంకటరమణ–"వేషాలుకూడా వేస్తున్నారా–ఏదో ప్రమాదకరమైన కేసే అయుంటుంది. మీరు ఇల్లు కదలడానికి వీల్లేదు" అంది.

"అలా అంటే ఎలా? ఈ కేసు అవగానే నీకు నాలుగు జతల బంగారు గాజులు చేయించాలనుకుంటున్నాను..." అన్నాడు.

వెంకటరమణ కళ్ళు మెరిశాయి—"నిజంగానండీ!" అంది.

"నిజంగానే" అన్నాడు శాస్త్రి. "బంగారు గాజులంటే ఏమిటనుకున్నావ్? మట్టిగాజులైతే ఇట్టే పగిలిపోతాయి. పసుపుతాడైతే చేత్తో తెంపేయవచ్చు. నీ మెళ్ళో పసుపుతాడుకు బదులు బంగారునాను తాడూ వుంది. చేతికూ్కడా బంగారు గాజులు వస్తే అప్పుడు నీ మాంగల్యానికి లభించే పటిష్టమైన రక్షణ ఏ ఆడదానికీ వుండదు."

"నిజమేనంటారా?" అంది అమాయకంగా వెంకటరమణ.

"ముమ్మాటికీ ఇది నిజం. కాబట్టే డబ్బున్న ఆడవాళ్ళ మొగుళ్ళు బ్రతికినంత కాలం పేదవాళ్ళ మొగుళ్లు బ్రతకడం లేదు..." అన్నాడు శాస్త్రి.

వెంకటరమణ మౌనంగా ఊరుకోవడంచూసి—"నీవు నాకంటే బంగారు గాజులే ముఖ్యమనుకుంటాను. బండెడు

నగలాస్తాయంటే నువ్వే స్వయంగా నన్ను చంపేస్తావేమో!'' అన్నాడు శాస్త్రి.

వెంకటరమణ చటుక్కున అతడి నోరుమూసి—''పాపిష్టి మాటలు అనకండి—నిజం చెబుతున్నాను. మీ రిలాటి డిటెక్టివ్ గా వుండడం నాకు నచ్చలేదు. ఈ వృత్తి మానేస్తే అందరికంటే ఎక్కువగా సంతోషించే దాన్ని నేనే'' అంది.

''నేను డిటెక్టివ్ నయ్యానుకానీ డిటెక్టివ్ భార్యగా నిన్ను తయారుచేయలేక పోయాను'' అన్నాడు శాస్త్రి.

ఆ తర్వాత నెమ్మదిగా అతను దొడ్డిదారిన బయటపడి కాసేపు అటూ ఇటూ తిరిగి ఓ సందులోకి ప్రవేశించాడు. అక్కణ్నించి నడుచుకుంటూ వెళ్ళి సుబ్బరామయ్య ఇల్లు చేరాడు.

ఆ ఇంటికి తాళంవేసి వుంది. కాసేపు అటూ ఇటూ తచ్చాడి పక్కసందులోంచి ఆ ఇంటి వెనుకభాగంవైపు వచ్చాడు.

అక్కడ నిర్మానుష్యంగావున్న ఇరుకు సందును అతను గుర్తుపట్టాడు. చటుక్కున ఆ సందులోదూరి తనకు తెలిసిన తలుపుదగ్గర నిలబడి ఓ క్షణం తటపటాయించి, నెమ్మదిగా తలుపు తోశాడు. అతను లోపల అడుగుపెట్టబోయేంతలో భుజంమీద బలంగా ఓ చేయిపడింది. శాస్త్రి చటుక్కున వెనక్కు తిరిగి ఆ మనిషిని చూసి-''ఓః నువ్వు సుబ్బన్నా!'' అన్నాడు.

ఆ మనిషి ఆశ్చర్యంగా-''నా పేరు నీకెలా తెలుసు?'' అన్నాడు.

''నన్ను నువ్వు నేంత వాడివయ్యావురా-నేనెవర్నను కుంటున్నావ్-డిటెక్టివ్ శాస్త్రిని'' అన్నాడు శాస్త్రి.

సుబ్బన్న చటుక్కున రెండు చేతులు జోడించి ''మన్నించాలి బాబూ, గుర్తుపట్టలేదు. ఇక్కడ తమరికేం పని?'' అనడిగాడు.

''నా సంగతి తర్వాత చెబుతాను. ముందు నీ సంగతి చెప్పు. ఇక్కడేం పని నీకు?'' అంటూ గద్దించాడు డిటెక్టివ్ శాస్త్రి.

సుబ్బన్న ఓ క్షణం తటపటాయించి — ''ఈ యింట్లో కెవ్వరూ వెళ్ళకుండా నేనిక్కడ కాపలా వుంటాను. ఈ తలుపు తోసేంతవరకూ నేనెవ్వరికీ కంటపడను...'' అన్నాడు.

''కాపలా ఎందుకు?'' అన్నాడు శాస్త్రి.

''చెబితే ఒక తంటా... చెప్పకపోతే ఇంకో తంటా'' అంటూ సందిగ్ధంలో పడ్డాడు సుబ్బన్న.

సుబ్బన్న ఆ ఊరి గూండాల్లో ఒకడు. ఏదో కేసులో ఇరుక్కుంటే శాస్త్రి వాడిని రక్షించి—ఇంకెప్పుడూ వెధవపనులు చేయొద్దని హెచ్చరించాడు. శాస్త్రి అంటే సుబ్బన్నకు చాలా గౌరవముంది.

''నాతో చెబితే ఏ తంటా వుండదు. చెప్పు'' అన్నాడు శాస్త్రి.

ముందు కాసేపు బెట్టుచేసినా చివరకు సుబ్బన్న చెప్పాడు. వాడినిక్కడ కాపలాగా వుంచింది జంబులింగం. జంబులింగం ఊరి పెద్దమనుషుల్లో ఒకడు.

వ్యభిచారం చట్టబద్ధం కాకపోయినా ఇంచుమించు చట్టబద్ధమైనట్లే కొనసాగుతోంది. అందువల్ల సుబ్బన్న వాళ్ళకు ప్రొఫెషనల్సుమీద ఆసక్తి తగ్గిపోతోంది. సంసార స్త్రీలమీదా, సంసారపక్షంగా వుండే మధ్య తరగతి ఆడవాళ్ళమీదా చాలామంది మోజుపడుతున్నారు.

ప్రజల్లో కూడా డబ్బుకు ప్రాధాన్యత హెచ్చి నైతిక విలువల ప్రాముఖ్యత తగ్గిపోతోంది.

ఈ సమయంలో మధ్యతరగతివారి బలహీన మనస్తత్వాన్ని ఆధారంగా చేసుకుని జంబులింగం ఓ కొత్తరకం వ్యాపారం ప్రారంభించాడు. ఆ ప్రకారం అతను కొంత మంది మధ్యతరగతి వాళ్ళను లోబరచుకుని వాళ్ళ ఇంటి ముందు తాళంవేసి నోడ్డి సుమ్మాన తర్వాత వచ్చి—ఆ ఇంట్లోని ఆడవాళ్ళు వ్యభిచారం కొనసాగించే ఏర్పాటు చేశాడు. ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేనప్పుడు సుబ్బన్నలాంటి వాళ్ళను దొడ్డి సుమ్మానికి కాపలా పెడుతున్నాడు.

"మధ్యతరగతి వాళ్ళు ఓ పట్టాన లొంగరే — నీతికి వాళ్ళిచ్చే విలువ మరెవ్వరూ ఇవ్వరుగదా" అన్నాడు శాస్త్రి ఆశ్చర్యంగా.

అందుకు జంబులింగం అవలంబించే పద్ధతిని సుబ్బన్న వివరించాడు. ఎలాగో అలా ఆ ఇంటి ఆడపిల్లలను చెడ గొడతాడట. ఆ తర్వాత వాళ్ళను తన చెప్పుచేతల్లో వుంచుకోగలుగుతాడు. ఈ విధంగా ఇప్పుడు జంబులింగం చాలా సంపాదిస్తున్నాడు. అమ్మాయి తనకుతానుగానైనా బుకింగ్ చేసుకోవచ్చు. లేదా జంబులింగంద్వారా ఏర్పాటు జరగవచ్చు.

శాస్త్రికి ఆ అనుభవంలోని థ్రిల్ గుర్తుకు వచ్చింది. ఆ తర్వాత ఆ థ్రిల్ జంబులింగం వంటి సంఘద్రోహి కారణంగా సృష్టించబడిందని స్ఫురించింది. కారణం వేరైనప్పటికీ తన ప్రవర్తనకు అతను చాలా సిగ్గుపడ్డాడు.

"సుబ్బన్నా! నిన్ను మరికొన్ని ప్రశ్నలడుగుతాను. సమాధానం చెప్పాలి" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అడగండి" అన్నాడు సుబ్బన్న.

"ఈ ఇంట్లో కళ్యాణి అనే అమ్మాయుందని తెలుసా?"

"ఆత్మహత్య చేసుకున్న పిల్లే కదండీ__తెలుసు..."

"జంబులింగం ఆమెనుకూడా లొంగదీసుకున్నాడా?"

"లేదండి. ఆ పిల్ల చాలా తెలివైనదిటండి. ఇంట్లో ఇద్దరాడపిల్లలు ఆయన వలలో పడ్డారని తెలిసి చాలా జాగ్రత్తపడిపోయిందిటండి. జంబులింగంగారా అమ్మాయి కోసం ప్రయత్నాలు చేశారండి" అన్నాడు సుబ్బన్న.

"ఆ ప్రయత్నాలకూ ఆత్మహత్యకూ ఏమైనా సంబంధముండవచ్చా?" అన్నాడు శాస్త్రి.

సుబ్బన్న కంగారుగా "అయ్యా బాబోయ్ మీరలాంటి ప్రశ్నలు నన్నడక్కూడదు" అన్నాడు. వాడి కంగారు చూస్తూంటే నవ్వొచ్చింది శాస్త్రికి.

"ఒరేయ్ నీకేమీ భయంలేదు. నీకు తెలిసిన వివరాలన్నీ నాకు చెప్పు. నీకేమీ ప్రమాదం లేకుండా నేను చూస్తాను" అన్నాడు.

"ఏం చెప్పమంటారండీ" అన్నాడు భయంగా సుబ్బన్న.

"నువ్వెప్పుడైనా ఈ ఇంటికి రాత్రిళ్ళు కాపలా కాశావా?" అనడిగాడు శాస్త్రి.

"లేదండి" అన్నాడు సుబ్బన్న నసుగుతూ.

"అబద్ధమాడుతున్నావ్ నువ్వు" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఒకే ఒక్కసారి" అన్నాడు సుబ్బన్న ఇంకా నసుగుతూ.

"ఆ రాత్రేగదా కళ్యాణి ఆత్మహత్య చేసుకున్నది!"

"మీకంతా తెలిసిపోయిందన్నమాట!" అన్నాడు సుబ్బన్న కంగారుగా.

శాస్త్రి తనలో తనే నవ్వుకున్నాడు. ఎవరూ లేని సమయంలో ఈ ఇంటి కెటువంటి రక్షణ ఏర్పాట్లున్నాయో

తెలుసుకోవడానికిక్కడికొస్తే అదృష్టంకొద్దీ ఈ సుబ్బన్న తటస్థపడ్డాడు. జంబులింగం వ్యవహారం బయటపడింది.

"కాబట్టి నీ నోటితో నువ్వే చెప్పాలి" అన్నాడు శాస్త్రి.

"కళ్యాణిని చెడగొట్టడానికి ఓ మనిషిని నియోగించాడు జంబులింగం. ఆ మనిషి నేనుండగానే ఇంట్లో ప్రవేశించాడు" అన్నాడు సుబ్బన్న.

"ఎలా ప్రవేశించాడు? సుబ్బరామయ్య కూతుళ్ళల్లో లేరుగదా. దొడ్డితలుపులు తీసివుందే అవకాశం లేదు. కళ్యాణి అన్ని తలుపులూ వేసి బయట తాళం వేసి వుంటుంది" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అది నిజమేనండి. ఆ మనిషి గోడమాకి దొడ్లోకీ, బాత్రూమ్ద్వారా ఇంట్లోకీ ప్రవేశించాలనుకున్నాడు. వాడు గోడ దూకేక ఓసారి బయటకు వచ్చి-దొడ్డితలుపు తీసే వుందని చెప్పాడు. అనుమానం వచ్చి చూడగా ఇంట్లోకి వెళ్ళడానికికూడా తలుపు తీసే వుంది. ఆశ్చర్యపోతూనే ఆ మనిషి ఇంట్లో ప్రవేశించాడు."

"కళ్యాణి అలా ఎందుకు చేసిందో? అంటే ఆమెకూడా ఏదో ఇలాంటి వ్యవహారముండివుండాలి..." అన్నాడు శాస్త్రి.

"అలాగని నేననుకోలేదు. జంబులింగం చెప్పిందాన్ని బట్టి ఆ అమ్మాయి చాలా తెలివైనది. జంబులింగం ఇలాంటిదేదో చేస్తాడని ఆమె ముందుగానే ఊహించి వుంటుంది. అందుకేదో ఎత్తువేసి వుంటుంది."

"అలా ఎందుకనుకుంటున్నావ్?"

"సుబ్బరామయ్యగారూరువదిలిపెట్టాక ఒక్క రాత్రి కూడా ఆమె ఇంట్లో నిద్రచేసినట్లు లేదు. ఏ స్నేహితురాలింటికో పోయి పడుకునేదనుకుంటాను."

"అంటే — రోజూ రాత్రిళ్ళు కాపలా కాశావన్నమాట నువ్వు?"

"అబ్బే లేదండి! సుబ్బరామయ్య ఊరు వెళ్ళగానే జంబులింగం తన పథకాన్నమల్లో పెట్టాలని చూస్తున్నాడు. ఆ మనిషికి ఒక్క రాత్రికూడా కళ్యాణి దొరక లేదు. ఆఖరురాత్రి మాత్రం తలుపులూ అవీ ముందుగానే తీసి వున్నాయి."

"అన్ని రాత్రులూ వదిలి ఆఖరు రాత్రి మాత్రం నువ్వు కాపలా వున్నావంటే కారణం?"

"అంతా మీకు వివరంగా చెప్పేస్తానుండండి. కళ్యాణికి మంచి డిమాండ్ వుంది. జంబులింగం ఆమెద్వారా చాలా డబ్బు రాబట్టాలని చూస్తున్నాడు. అందుకనే సుబ్బరామయ్యను ఊరు ప్రయాణం కట్టించాడు. కళ్యాణికి సెలవు దొరక్కుండా చేశాడు. ఓ మనిషిని నియోగించి ఆమెను వశపర్చుకుందుకు చూశాడు.

రోజులు గడిచిపోయాయి కానీ వాడామెను వశం చేసుకోలేకపోయాడు. జంబులింగానికి వాడిమీద అనుమానం కలిగింది. ఓసారి బీచ్ వద్ద కళ్యాణిని భంగపర్చాలనుకున్న వాడికి ఆమె శ్రేయోభిలాషి ఒకడు బాగా దేహశుద్ధి చేశాడు. కళ్యాణి వంటిమీద ఈగ వాలినా సహించలేని అభిమానులు కొందరున్నారని పుకారుంది. సినిమా హాలువద్ద ఆమె భుజంమీద చేయివేసిన వాడికొకడికి ఇలాంటి భంగపాటే జరిగింది. అందుకని కొందరికి కళ్యాణి అంటే భయం!

తను నియోగించినవాడుకూడా ఇదేవిధంగా భయపడుతున్నాడేమోనని అనుమానం కలిగింది జంబులింగానికి. అందుకే ఆఖరురోజున ఆ ఇంటికి నన్ను కాపలా పెట్టాడు.

కళ్యాణి వచ్చేవరకూ వాడా ఇంట్లో వున్నట్లు నేను సాక్ష్యం అన్నమాట!'' అన్నాడు సుబ్బన్న.

"నువ్వు దొడ్డివైపు కాపలాగదా! కళ్యాణి వీధివైపు నుంచి రావచ్చునుగదా! మరి ఆమె వచ్చినట్లు నీకెలా తెలుస్తుంది?'' అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఆమె రాగానే ఇంట్లో దీపాలు వెలుగుతాయి. కాబట్టి గుర్తించడం సులువే. అయితే నాకు ఏ శ్రమా లేకపోయింది. కళ్యాణికూడా ఇంటిలోపలికి దొడ్డిదారినే వెళ్ళింది.''

శాస్త్రి ఆశ్చర్యంగా "తర్వాత?'' అన్నాడు.

"తర్వాత కొద్దిసేపు వున్నాను. ఏ విశేషమూ జరుగలేదు. కళ్యాణి జంబులింగం మనిషికి లొంగిపోయిందనే అనుకుని వెళ్ళిపోయాను.''

"ఇంకో రెండు రోజులు చూడకుండా ఆ రాత్రే నిన్నక్కడ కాపలా పెట్టడంలో జంబులింగం ఉద్దేశ్యమేమిటి?''

"మరేం లేదండి...మర్నాడు ఆమె అన్నయ్య వస్తున్నాడట...''

"ఓహో__'' అనుకున్నాడు శాస్త్రి "ఆ మనిషెవడో చెప్పగలవా?''

"వాణ్ణి చూస్తే గుర్తుపట్టగలను కానండీ__పేరు చెప్పలేను. అయినా జంబులింగానికిగానీ, ఆ మనిషికిగానీ ఆ అమ్మాయిని చంపే ఉద్దేశ్యం లేదండి. తను ప్రాణాలొడ్డయినా సరే ఆ అమ్మాయి ప్రాణాలు కాపాడతారండి. ఎందుకంటే అలాంటి అమ్మాయి మళ్ళీ దొరకదని జంబులింగం అంటూండేవాడు.''

జరిగిందేమిటో ఊహించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు

శాస్త్రి. ఆ రాత్రి జంబులింగం మనిషి కళ్యాణిని బలవంతంతంగా అనుభవించి వుంటాడు. ఆ అవమానాన్ని భరించలేక తన ప్రాణాల నంతం చేసుకుని వుంటుంది కళ్యాణి. ఆ మనిషి ఆమె చావును ఆత్మహత్యగా నిరూపించడానికి ప్రయత్నించి వుంటాడు. అందుకే ఓ చీటీ రాసి పెట్టి వుంటాడు. ఆ చీటీలోని దస్తూరీ కళ్యాణిది కాకపోవడానికి కారణమిదే అయుండాలి!

హత్యగానీ, ఆత్మహత్యగానీ — కళ్యాణి చావుగురించి ఆ మనిషికి తెలిసుండాలి. ఆ మనిషెవరో సుబ్బన్నకు తెలుసు. కానీ వాడు చెప్పడు. ఈ విషయం మాత్రం వాడినుంచి రాబట్టడం కష్టం. ఎందుకంటే సుబ్బన్న నిజం చెబుతున్నాడో అబద్ధం చెబుతున్నాడో తనకూ తెలియదు.

శాస్త్రిని వేధిస్తున్న అనుమాన మింకొకటుంది. కళ్యాణి తెలివైనది. జంబులింగం వలలో పడకుండా తెలివిగా తప్పించుకుంటోంది. అటువంటి మనిషి ఆరోజు దొడ్డి తలుపులు ఎందుకు తెరచి వుంచింది? జంబులింగాన్ని మోసం చేయాలనుకుంటే ఆమె పథకం ఏమిటి?

బహుశా ఇంకో మనిషెవరైనా ఆమెకు తోడుగా వస్తున్నారా? వస్తే ఆ మనిషి ఎవరు? అతను ఎందుకు కళ్యాణిని రక్షించలేకపోయాడు?

శాస్త్రికి సమాధానాలు దొరకడంలేదు. హఠాత్తుగా అతనికి ఓ ఆలోచన వచ్చింది. సుబ్బన్నకు ధన్యవాదాలు చెప్పి అతనక్కణ్ణించి కదిలాడు.

9

“నమస్కారం, కూర్చోండి!” అన్నాడు జంబులింగం.

“కూర్చుంటాను కానీ. మీకు చాలా అప్రియమైన

వార్త చెప్పడానికే వచ్చాను" అన్నాడు శాస్త్రి కూర్చుంటూ.

జంబులింగం పెద్దగా చలించలేదు. "చెప్పండి!" అన్నాడు.

"మీరు కళ్యాణిని హత్యచేయించినట్లు బుజువైంది. విషయం ఇంకా పోలీసులదాకా వెళ్ళలేదు. నాకే తెలుసు" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఏ కళ్యాణి?" అన్నాడు జంబులింగం ఏమీ ఎరుగనట్లుగా.

శాస్త్రి వివరాలన్నీ చెప్పాడు. కానీ తను సుబ్బన్నను కలిసినట్లు చెప్పలేదు. "మీరు కళ్యాణిని చెరచడానికి నియోగించిన మనిషి విధిలేని పరిస్థితుల్లో ఆమెను చంపేశాడు. శవం పక్కవున్న దస్తూరీ అతని దస్తూరీతో సరిపోలింది. ఆ మనిషిని నేను కలుసుకుని మాట్లాడేను. మీరే ఆ హత్య చేయించారని చెప్పాడు. ఇంకా చాలా వివరాలు చెప్పాడు. మీరు సంఘంలో పెద్దమనిషి కాబట్టి పోలీసుల దగ్గరకు వెళ్ళేముందు మీ దగ్గరకోసారి వచ్చాను."

జంబులింగం ముఖం చిన్నబోయింది "శాస్త్రిగారూ! అనవసరంగా పోలీసుల లిస్టులోకి వెళ్ళడం నా కిష్టంలేదు. ఈ హత్య కేసులో నాకేవిధమైన సంబంధమూ లేదు. నన్ను నమ్మండి" అన్నాడు.

"తప్పకుండా నమ్ముతాను. కానీ సాక్ష్యాలు కావాలి."

"నా మనిషి కళ్యాణి ఇంటికి వెళ్ళినమాట నిజం. కానీ కళ్యాణి రాకముందే అక్కడకింకో మనిషి వచ్చాడు."

"ఎవరా మనిషి?"

"మమ్మల్నందర్నీ మించినవాడు. నగరంలోని పోలీసు

లకు సింహస్వప్నం. రామచంద్రం!" అన్నాడు జంబులింగం.

"ఎలా తెలుసు?"

"నా మనిషి చెప్పాడు. అతన్ని చూడగానే నా మనిషికి కాళ్ళూ చేతులూ ఆడలేదు. తన తరఫునా, నా తరఫునా క్షమార్పణలు చెప్పి అక్కణ్నించి బయట పడ్డాడట..."

"రామచంద్రాన్ని కలుసుకోవడం ఎలా?"

"నాకు తెలియదు."

రామచంద్రం ఎలా వుంటాడో, ఎక్కడ వుంటాడో పోలీసులకు తెలియదు. కానీ గత కొన్ని సంవత్సరాలుగా వారు అతనికోసం వెతుకుతున్నారు. అయితే కళ్యాణికీ, రామచంద్రానికీ సంబంధం ఏమిటి?

రామచంద్రం ఆమెకు ఎలా తెలుసు? అతడు గొప్ప నేరస్థుడని ఆమెకు తెలియదేమో—అతడినామె ప్రేమించిందేమో—ఏదో పొరపాటున అతడు నోరుజారి తన గురించి చెప్పగానే పోలీసులకు పట్టి ఇస్తానని ఆమె బెదిరించిందేమో—అప్పుడు రామచంద్రం...

శాస్త్రి తన ఊహాశక్తిని అభినందించుకున్నాడు· బహుశా ఇలాగే జరిగివుంటుంది. లేకపోతే కళ్యాణి ఎందుకు చనిపోతుంది?

ఒకవేళ రామచంద్రం ఆమెను హత్యచేసి వుండకపోతే, కళ్యాణికి అతడిగురించిన నిజం తెలిసేక జీవితమంటే విరక్తికలిగి ఆత్మహత్య చేసుకున్నదని అనుకోవాలి!

ఏది ఏమైనా తనిప్పుడు అర్జంటుగా రామచంద్రాన్ని కలుసుకోవాలి. ఏళ్ళతరబడి గాలిస్తున్నా పోలీసులకు దొరకని ఆ రామచంద్రం తనకు దొరుకుతాడా?

శాస్త్రి ఆక్కణ్నించి బయటపడ్డాక బుర్రలో మెరుపులా ఏదో మెరిసింది. కమలాకరానికి కళ్యాణి పరిచయస్తు లందరూ తెలిసి వుంటారు. ఆతన్నా వివరాలడిగితే రామచంద్రం గురించి తెలియవచ్చు.

10

తలుపు తట్టాడు కానీ జారగిలవేసుందని గ్రహించి మెల్లిగా తోశాడు శాస్త్రి. ఎదురుగా కనబడ్డ దృశ్యం చూసి అతను సంభ్రమించిపోయాడు.

కమలాకరం నేలమీద పడివున్నాడు. గదిలో కప్పుకు వున్న కొక్కానికి ఒక తాడు వేలాడుతోంది. బాగా పరీక్షించగా అతడికి అర్థమైనదేమిటంటే కమలాకరం ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం చేశాడనీ — మధ్యలో తాడు తెగి క్రిందపడి తలకు గాయంతగలగా స్పృహతప్పి పడిపోయాడని.

ఇది కమలాకరం చేసిన ఆత్మహత్యా ప్రయత్నమో, లేక ఎవరైనా అతన్ని హత్యచేయడానికి ప్రయత్నించి ఇలా నిరూపించడానికి ప్రయత్నించారో?

రెండోదే నిజమైతే ఈ పని రామచంద్రం చేసి వుండాలి. జంబులింగానికీ రామచంద్రానికీ పెద్ద సంబంధముండి వుండాలి.

అప్పుడే శాస్త్రి దృష్టిని అక్కడ టీపాయ్‌మీద పేపరువెయిట్ క్రింద వున్న కాగితం ఆకర్షించింది. దాని మీద ఒకే ఒక్క వాక్యం వ్రాసివుంది.

"ఇది ఆత్మహత్య!"

శాస్త్రి ఆ కాగితం చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. నిస్సందేహంగా ఈ కాగితంమీది అక్షరాలూ, కళ్యాణి శవం పక్కనున్న కాగితంమీది అక్షరాలూ ఒకేవ్యక్తి రాసినవి.

దస్తూరీ గురించి సుధాకర్ పదేపదే చెప్పడంవల్ల అతను ప్రత్యేకంగా పోలీస్ స్టేషన్‌కు వెళ్ళి ఆ కాగితంమీది అక్షరాలు చూసి గుర్తుపెట్టుకు వచ్చాడు.

ఈ దస్తూరీ ఎవరిది? కమలాకరానిదా, రామచంద్రానిదా లేక జంబులింగానిదా?... ఈ కేసును సాధించడానికది చాల ముఖ్యమైన క్లూ!

శాస్త్రి వెళ్ళి కమలాకరానికి స్పృహ తెప్పించడానికి ప్రయత్నించాడు. అతని కృషిఫలించి అయిదు నిముషాల్లో కమలాకరానికి స్పృహ వచ్చింది.

"మిమ్మల్ని కొట్టిందెవరు?" అనడిగాడు.

"నన్నెవ్వరూ కొట్టలేదు. నా దురదృష్టంకొద్దీ ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం ఫెయిలయింది. నా కళ్యాణి లేని బ్రతుకు శూన్యమనిపిస్తోంది. అందుకే..."

"అబద్ధం..." అన్నాడు శాస్త్రి—"ఈ కాగితంమీది దస్తూరీ మీదికాదు."

"అది నాదేనని ఈ క్షణంలో ఋజువు చేస్తాను..." అంటూ కమలాకరం అదే వాక్యం అప్పటికప్పుడు మళ్ళీ రాశాడు. దస్తూరీ సరిపోయింది.

"రైట్. మీరు ఆత్మహత్య చేసుకున్నారని నమ్ముతున్నాను. అలాగే కళ్యాణిని మీరే హత్యచేశారనికూడా నిరూపించగలను—"

కమలాకరం చటుక్కున లేచి నిలబడి శాస్త్రిని బలంగా కొట్టాడు — "ఈ రహస్యం తెలిసిన నిన్ను బ్రతకనివ్వను" అన్నాడతను.

కమలాకరం దెబ్బకు తమాయించుకోవడమే కాక, అతడిని బలప్రయోగంతో అదుపులోకి తీసుకురావడానికి శాస్త్రికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు.

"శాస్త్రిగారూ! మీకు నేను చేతులెత్తి మొక్కు తాను. కళ్యాణి గురించిన ఈ నిజం ఎవ్వరికీ చెప్పకండి. కళ్యాణి చనిపోయిన రాత్రి నేనామెను అనుసరిస్తూ కాలం గడిపాను. ఆమెతోపాటు ఆమెకు తెలియకుండా వాళ్ళింటి దొడ్డిదారిన ఇంట్లో ప్రవేశించాను. అక్కడ ఆమె నిజస్వరూపం బయటపడింది.

కళ్యాణి విలాస జీవితానికి బానిస అన్న కఠోరసత్యం అప్పుడే నాకు తెలిసింది.

ఆమె అప్పుడు రామచంద్రంతో వుంది. అతడెవరో నాకు తెలియదు కానీ వాళ్ళ సంభాషణ విన్నాక వివరాలు తెలిశాయి. రామచంద్రంతో ఆమె చాలా విచ్చలవిడిగా ప్రవర్తించింది. అతడితోమాత్రమేకాక అతడిలాంటివాళ్లు చాలామందితో ఆమెకు అక్రమసంబంధ మున్నదని వాళ్ళ సంభాషణ నాకు తెలియజెప్పింది. ఆముఠాలకు స్మగ్లింగ్ వ్యవహారాల్లో ఆమె సాయంచేస్తోంది.

తనను చాలామంది ప్రేమిస్తున్నామంటున్నారనీ, పెళ్ళి చేసుకోవడం తన కిష్టంలేదనీ కళ్యాణి ఆ రామచంద్రంతో అంటూంటే నేను సహించలేకపోయాను.

అప్పటికప్పుడు దొడ్డిదారిన బయటకు వెళ్ళి విషం తీసుకువచ్చాను. రామచంద్రం వెళ్ళిపోయేవరకూ ఆగి కళ్యాణి తాగే మంచినీళ్ళ గ్లాసులో ఆ విషం కలిపాను. కళ్యాణి మంచినీళ్ళు తాగేవరకూ రహస్యంగా వేచి వున్నాను. ఆమె మంచినీళ్ళు తాగింది. క్షణంలో ఆమె ప్రాణం పోయింది. ఆమెది ఆత్మహత్య అని ఓ కాగితం రాసిపెట్టి అక్కణ్ణించి వచ్చేశాను.

కళ్యాణి నేననుకున్న విధంగా దేవతకాదనీ, సైతాన్ అనీ తెలియగానే ఆమెను చంపాలనుకున్నాను. కళ్యాణి

పోయాక నాకూ బ్రతకాలని లేదు. కానీ కళ్యాణి కులట అని ఈ ప్రపంచానికి తెలియదు. ప్రేమించినందుకు నేనా మెకు చేయగల ఉపకారమదొక్కటే. అందరూ కళ్యాణి నిప్పులాంటి మనిషి అనుకోవాలి. అందుకే వెంటనే నా ప్రాణాలు తీసుకోలేదు.

మిమ్మల్ని నేను కోరేది ఒక్కటే. కళ్యాణి గురించి మీరు కనుగొన్న వివరాలు ఎవరికీ చెప్పకండి. ఆఖరికి ఆమె అన్న సుధాకర్‌కి కూడా! అతడికి కళ్యాణి తప్ప వేరే లోకం లేదని విన్నాను. మీ కబురువింటే అతడు గుండెపగిలి చస్తాడు. కావాలంటే ఎంత డబ్బయినా మీకు ఫీజుగా ఇచ్చుకుంటాను. కళ్యాణి కులట అని ఈ లోకానికి తెలియనివ్వకండి."

"మిస్టర్ కమలాకరం! ఈ విషయం నేను పోలీసులకు చెప్పను. కానీ సుధాకర్‌కి చెప్పడం నా విధి. అతని కోరికమీద నే ఈ కేసును చేపట్టాను. నువ్వు హంతకుడివి కాబట్టి ఎన్ని కల్లబొల్లి కబుర్లైనా చెబుతావు. నువ్వు నిజంగా కళ్యాణిని ప్రేమించి వున్నట్లయితే ఆమె తప్పులను క్షమించి వుండేవాడివి. ఆమె శీలంమీద వున్న ప్రేమ ఆమెపై లేదు నీకు. అన్న విషయం అలా కాదు. చెడిపోయినా కడుపులో పెట్టి చూసుకుంటాడు చెల్లెల్ని-నేనీ విషయం సుధాకర్‌కి చెస్తాను" అంటూ అక్కణ్ణించి కదిలాడు శాస్త్రి.

కమలాకరం హత్య చేశాడని కలలోకూడా ఊహించలేదు శాస్త్రి. అలాగే కళ్యాణి కులట అని అనుకోలేదు. కేసు ఈ విధంగా కొత్తమలుపు తిరగడం అతనికి చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది.

తర్వాత సుధాకర్‌కి ఓ వుత్తరం రాసి తన పరిశోధన వివరాలను రిజిస్టరు పోస్టులో పంపాడు శాస్త్రి. వారం రోజుల్లో శాస్త్రికి రిజిస్టరు పోస్టులో పన్నెండు వేల రూపాయలకు డ్రాఫ్టు వచ్చింది. అందులో ఉత్తరం ఏమీ లేదు.

మరి వారంరోజులకు కమలాకరం హత్యచేయబడ్డాడు. ఇంకో రెండ్రోజులకు సుధాకర్ శవం ఊరి చివర దొరికింది. ఆ మర్నాడు శాస్త్రికి ఉత్తరం వచ్చింది. అది సుధాకర్ దగ్గర్నుంచి.

"నా చిట్టి చెల్లెల్ని చంపిన దుర్మార్గుణ్ణి హత్యచేశాను. నా చిట్టిచెల్లెలు కులట అని తెలిసి మరి బ్రతకలేక ప్రాణం తీసుకుంటున్నాను. దయ వుంచి నా కథనూ పోలీసులకు చెప్పకండి!"

ఉత్తరంలోని సారాంశమిది.

* * *

ఇన్స్పెక్టర్ శేఖర్ శాస్త్రివంక చూసి—"కళ్యాణి మరణం గురించి ఇదివరలో మీరు కొంత పరిశోధించినట్లు తెలిసింది. కమలాకరం హత్య, సుధాకర్ ఆత్మహత్యలకు ఆ కేసులో సంబంధముందనుకుంటున్నాను. ఈ పరిశోధనలో మీ సహకారం ఆశిస్తున్నాను" అన్నాడు.

"క్షమించండి ఇన్స్పెక్టర్—నేను డిటెక్టివ్ వృత్తి మానుకున్నాను."

శేఖర్ నివ్వెరబోయాడు. అతనెంత అడిగినా శాస్త్రి నుంచి వేరే జవాబు రాలేదు. నిరుత్సాహంగా వెళ్ళిపోయాడతను.

శాస్త్రి భార్య వెంకటరమణ భర్త నిర్ణయానికి చాలా ఆనందించింది. అయితే రమణమూర్తి మాత్రం నిరుత్సాహ పడ్డాడు.

"ఒక హత్యకేసు పరిశోధిస్తే ఒక నేరస్తుణ్ణి పట్టుకో వచ్చు ననుకున్నాను. కానీ నా పరిశోధన ఒక అమాయ కుడిని హంతకుడిగా మార్చడమే కాక అతడి ప్రాణాన్ని బలిగొంది" అన్నాడు శాస్త్రి బాధగా.

రమణమూర్తి, శాస్త్రి ఇప్పుడు ఉద్యోగ ప్రయత్నాల్లో వున్నారు.

—: అయిపోయింది :—